

putem TRGOVAČKOG SUDA U SPLITU

Sukoišanska ulica 6, Split,

za

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Trg Nikole Zrinskog 3, Zagreb

Na broj: St-630/2018

VPS: 250.000,00 eur

Podnositelj revizije:

Josip Šarko, OIB:16879109041

Milivoja Matošeca 12, Zagreb

PRIJEDLOG ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE-stečajnog vjerovnika drugog isplatnog reda

punomoć u spisu
putem sustava e komunikacije

temeljem odredbe
članka 385.a ZPP-a

I Rješenjem Trgovačkog suda u Splitu, posl. br. St-630/2018-242 od 14. listopada 2024. točkom IV. izreke rješenja odbijen je zahtjev stečajnog vjerovnika Josipa Šarka od 1. srpnja 2024., 13. kolovoza 2024. i 11. listopada 2024. za naknadom troškova koje je imao u vezi posredovanja agencije za pronalaskom kupca nekretnina stečajnog dužnika u ovom stečajnom postupku, kao troškova unovčenja nekretnina stečajnog dužnika iz čl. 254. SZ-a.

D o k a z: rješenje Trgovačkog suda u Splitu posl.br. St-630/2018-242 u prilogu

Nezadovoljan navedenim rješenjem, stečajni vjerovnik Josip Šarko pravovremeno je uložio žalbu Visokom trgovačkom sudu, kao drugostupanjskom sudu, koji je povodom žalbe svojom odlukom Pž-4233/2024-3 od 23. prosinca 2024. prije svega utvrdio da je ista dopuštena i odlučio kako se odbija žalba stečajnog vjerovnika Josipa Šarka i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Splitu posl.br. St-630/2018-242 od 14. listopada 2024. u točki IV. izreke (dok se u obrazloženju rješenja navodi da je ispravno točka III.)

D o k a z: žalba stečajnog vjerovnika J.Š. u predmetu St-630/18 od 28. listopada 2024.
rješenje Visokog trgovačkog suda RH posl. br. Pž-4233/24 u prilogu

Drugostupanjsko rješenje posl.br. PŽ-4233/2024-3 punomoćnik podnositelja revizije zaprimio je 3. veljače 2025. te u zakonskom roku podnosi prijedlog za dopuštenje revizije i to temeljem odredbe čl. 385.a st.1. i st.2. Zakona o parničnom postupku u svezi s čl. 400.

Podnositelj revizije podnesi prijedlog za dopuštenje revizije protiv točke IV. izreke drugostupanjskog rješenja temeljem čl. 385.a st.1. ZPP-a iz razloga što je riječ o pravnom pitanju o kojem odluka drugostupanjskog suda odstupa od prakse Vrhovnog suda Republike Hrvatske, praksa viših sudova oko pravnog pitanja nije jedinstvena te o kojem praksa Vrhovnog suda RH nije jedinstvena, a radi se o pitanju koje je bitno za primjenu u svakodnevnoj praksi sudova zbog čega je bitno da dođe do izjednačavanja sudske prakse.

Pravno pitanje zbog kojeg podnositelj revizije podnosi ovaj prijedlog za dopuštenje revizije je:

1. **„Mogu li se troškovi Agencije za posredovanje u prodaji nekretnina definirati kao opći troškovi nastali radi cjelokupne stečajne mase slijedom čega se imaju namiriti iz cijene postignute prodajom stvari razmjerno vrijednosti stvari na kojoj postoji razlučno pravo u odnosu na ostalu stečajnu masu i kao takvi imaju se namiriti u okviru troškova unovčenja u smislu čl. 254. Stečajnog zakona ?“**
2. **„Smatra li se trošak Agencije za posredovanje u prodaji nekretnina troškom unovčenja u smislu čl. 254. Stečajnog zakona ako u troškove unovčenja potpadaju svi troškovi koji su u izravnoj vezi s prodajom, ali i svi drugi troškovi koji izravno ili u odgovarajućem omjeru terete prodanu stvar?“**
3. **„Predstavljaju li troškovi Agencije za posredovanje u prodaji nekretnina u vlasništvu stečajnog dužnika opravdane troškove unovčenja obzirom na to da je posredovanjem Agencije došlo do povećanja stečajne mase na korist svih vjerovnika stečajne mase?“**
4. **„Je li zakonita i poštena praksa opteretiti troškovima Agencije za posredovanje u prodaji nekretnina u vlasništvu stečajnog dužnika samo jednog vjerovnika ako je posredovanjem Agencije došlo do povećanja stečajne mase i ostvarenja imovinske koristi svih vjerovnika stečajne mase u smislu čl. 337. i 338. Zakona o obveznim odnosima?“**
5. **„Ukoliko troškovi agencije potpadaju u troškove unovčenja u smislu čl. 254. Stečajnog zakona jer su isti troškovi u izravnoj vezi s prodajom, treba li troškove agencije podmiriti stečajni dužnik ili su razlučni vjerovnik i stečajni vjerovnici dužni platiti troškove Agencije u skladu s njihovim udjelima obzirom na to da isti predstavljaju dobit koju ostvaruju unovčenjem stečajne mase stečajnog dužnika ?“**
6. **„Da li je ispravna i na zakonu utemeljena praksa opteretiti isključivo Ugovaratelja, jednog od stečajnih vjerovnika, troškovima nastalim u svezi posredovanja agencije u prodaji nekretnina ukoliko je posredovanjem agencije ostvarena imovinska korist svih vjerovnika stečajnog postupka u smislu odredbi čl. 337. i 338. Zakona o obveznim odnosima?“**

Podnositelj revizije smatra da je ovo pitanje bitno za jedinstvenu primjenu jer je u konkretnom slučaju od strane Trgovačkog suda u Splitu i Visokog trgovačkog suda RH došlo do odstupa od prakse i zauzetog stava VSRH i VTS-a što dovodi do pravne nesigurnosti te se stoga predlaže dopuštenje revizije kako bi se otklonile sve nejasnoće u vezi značenja troškova unovčenja te sudjelovanja svih vjerovnika stečajne mase u podmirenju troškova unovčenja u smislu čl. 254. SZ-a kao i pitanja na koji način se činjenica sudjelovanja agencije u posredovanju u sklapanju neposredne pogodbe i u pronalasku kupca za imovinu stečajnog dužnika reflektira na participiranje svih vjerovnika stečajnog postupka u nastalim troškovima u smislu odredbi čl. 337. i 338. ZOO-a.

Podnositelj revizije podnosi ovaj prijedlog za dopuštenje revizije protiv drugostupanjskog rješenja i temeljem odredbe čl.385.a.st.2. ZPP-a budući su podnositelju u prvostupanjskom i drugostupanjskom postupku zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava povrijeđena temeljna ljudska prava zajamčena Ustavom RH i to:

- pravo na pravično suđenje (čl.29. Ustava RH)
- jamstvo jednakosti pred zakonom (čl. 14.st.2. Ustava)
- pravo na djelotvorni pravni lijek (članak 18. Ustava RH)

Obrazloženje

II Činjenično

Prvostupanjskim rješenjem Trgovačkog suda u Splitu posl. br. St-630/2018-242 od 14. listopada 2024. t.IV. izreke odbijen je zahtjev stečajnog vjerovnika Josipa Šarka od 1. srpnja 2024., 13. kolovoza 2024. i 11. listopada 2024. za naknadom troškova koje je imao u vezi posredovanja agencije za pronalaskom kupca nekretnina stečajnog dužnika u ovom stečajnom postupku, kao troškova unovčenja nekretnina stečajnog dužnika iz čl. 254. Stečajnog zakona.

D o k a z: rješenje Trgovačkog suda u Splitu posl.br. St-630/2018-242 od 14. listopada 2024.

Na navedeno rješenje stečajni vjerovnik Josip Šarko uložio je žalbu pobijajući u cijelosti prvostupanjsko rješenje zbog svih žalbenih razloga iz odredbe čl. 353.st.1. Zakona o parničnom postupku, a s prijedlogom da Visoki trgovački sud kao sud drugog stupnja u cijelosti usvoji žalbene navode te pobijano rješenje preinači bez vraćanja na ponovno odlučivanje, odnosno da se nepravilnosti prvostupanjskog rješenja što prije isprave.

D o k a z: žalba stečajnog vjerovnika Josipa Šarka od 26. listopada 2024.

U žalbenom postupku drugostupanjski sud rješenjem posl. br. PŽ-4233/2024-3 od 23. prosinca 2024. t. I. izreke ukinuo je prvostupanjsko rješenje posl.br. St-630/2018-242 od 14. listopada 2024. u točkama I. II. izreke i vratio predmet prvostupanjskom sudu na ponovni postupak dok je t. II. drugostupanjskog rješenja odbio žalbu stečajnog vjerovnika Josipa Šarka kao neosnovanu i potvrdio rješenje Trgovačkog suda u Splitu posl. br. St-630/2018-242 od 14. listopada 2024. u t.

IV. izreke kojom je odbijen zahtjev vjerovnika Josipa Šarka od 1. srpnja 2024., 13. kolovoza 2024. i 11. listopada 2024. za naknadom troškova koje je imao u vezi posredovanja agencije za pronalaskom kupca nekretnina stečajnog dužnika u ovom stečajnom postupku, kao troškova unovčenja nekretnina stečajnog dužnika iz čl. 254. Stečajnog zakona.

D o k a z: rješenje Visokog Trgovačkog suda posl.br. PŽ-4233/2024-3 od 23. prosinca 2024.

Zauzimanjem ovakvog stava drugostupanjski sud pogrešno je primijenio materijalno pravo kada je unatoč činjenici što je čl. 337.st.1. i 2. ZOO-a propisana mogućnog ugovaranja u korist trećeg, a kojim institutom nastaje trostrani pravni odnos iz kojeg kao iz svakog pravnog posla izviru prava i obveze za sve strane, odlučio opteretiti troškovima agencije u posredovanju isključivo Josipa Šarka, ugovaratelja i osobe zaslužne za uvećanje stečajne mase i u konačnici postignuće imovinske koristi svih vjerovnika u stečajnom postupku. Ne samo da je riječ o promašenom tumačenju kogentnih odredbi materijalnog prava nego je isti stav u potpunosti protivan dosadašnjoj sudskoj praksi i istaknutom mišljenju VSRH i VTS-a.

Nadalje, čl. 254.st.3. SZ-a propisano je kako se troškovi unovčenja predmeta razlučnog prava određuju paušalno u iznosu od 5% od utška, a ako su stvarno nastali troškovi unovčenja znatno viši ili niži, odredit će se u stvarnoj visini. Za napomenuti je kako je sudskom praksom zauzeto stajalište kako u troškove unovčenja stvari na kojima postoji razlučno pravo potpadaju troškovi koji su u vezi s prodajom i drugi troškovi koji izravno terete prodanu stvar, ali i ostali troškovi koji nisu u izravnoj vezi s unovčenjem stvari na kojima postoji razlučno pravo, ali su kao opći troškovi nastali radi cjelokupne stečajne mase.

No, troškovi koji su u vezi s prodajom i drugi troškovi koji izravno terete prodanu stvar, namiruju se u cijelosti iz cijene postignute prodajom stvari, dok se ostali troškovi koji nisu u izravnoj vezi s unovčenjem stvari - opći troškovi namiruju iz cijene postignute prodajom stvari razmjerno vrijednosti stvari na kojoj postoji razlučno pravo u odnosu na ostalu stečajnu masu i namiruju se u okviru troškova unovčenja stvari.

Drugostupanjski sud t. 39. izreke rješenja PŽ-4233/24 zaključio je kako je žalitelj, ovdje podnositelj revizije, Josip Šarko angažirao agenciju za posredovanje u prometu nekretnina samostalno i bez suglasnosti tijela stečajnog postupka, ali i da je posredovanjem agencije, pronašao kupca za nekretnine stečajnog dužnika Kumulus d.o.o., a koji kupac je platio kupoprodajnu cijenu povoljniju od procijenjene vrijednosti nekretnina od strane sudskog vještaka Zorana Zebe. Zaključno navodi da se iz samog stanja spisa može zaključiti da je žalitelj svojim radnjama doprinio povećanju stečajne mase, ali da pritom nije koristio „pravilan pravni put.“

III Podnositelj revizije i stečajni vjerovnik drugog isplatnog reda Josip Šarko u stečajnom postupku nad dužnikom Stečajna masa iza Kumulus d.o.o. u stečaju, Zagreb, Avenija Marina Držića 4, OIB:50095347513, sklopio je ugovor o zastupanju s agencijom za posredovanje nekretninama Agram nekretnine d.o.o., Zagreb, Martićeva 67, OIB: 26464078142 radi pronalaska kupca za zemljište k.o. Resnik u Zagrebu u vlasništvu stečajnog dužnika društva „Kumulus d.o.o.“ te je agencija u konačnici pronašla kupca Harvey Norman Croatia d.o.o. koji je za opisano zemljište platio kupoprodajnu cijenu u iznosu od

9.414.500,00 eur. **O navedenom ugovoru svi vjerovnici stečajnog postupka bili su obaviješteni i nitko od njih nije stavio prigovor na sklopljeni ugovor.**

D o k a z: ugovor o isključivom posredovanju od 11. srpnja 2023.

U listopadu 2023. stečajni vjerovnik J.Š. priložio je u spis St-630/18 pismo namjere, kojim kupac HNC izražava volju da sklopi kupoprodajni ugovor, a predmet ugovora su nekretnine u vlasništvu društva Kumulus d.o.o. te su ponudili kupoprodajnu cijenu od 10.321.500,00 eur o kojoj činjenici su putem e-komunikacije bili upoznati svi stečajni vjerovnici.

D o k a z: uvid u spis St-630/18

Usprkos tome, stečajna upraviteljica Marija Vujčić Turkulin po nalogu Suda određuje vještačenje na okolnost procjene vrijednosti nekretnina, koje povjerava vještaku Zoranu Zebi, koji sastavlja pisani nalaz i mišljenje u kojemu procjenjuje tržišnu vrijednost nekretnina u iznosu od 5,6 mil eur.

D o k a z: uvid u nalaz i mišljenje vještaka Zorana Zebe od 22. siječnja 2024.

S ovom procjenom su također bili upoznati svi stečajni vjerovnici, kao i kupac HNC, koji nakon toga opoziva svoje pismo namjere, ali usprkos tome i dalje ustraje na volji da postane vlasnik nekretnina, o čemu obavještava stečajnog vjerovnika J.Š. i agenciju za posredovanje.

U nastavku stečajnog postupka stečajna upraviteljica pristala je na unovčenje stečajne mase i to po vještačenju Zorana Zebe, tako da bi stečajna masa stečajnog dužnika Kumulus d.o.o. bila prodana na javnoj dražbi za 4.200.000,00 eur (3/4 procijenjene vrijednosti na prvoj dražbi) iako je čl. 92. Stečajnog zakona propisano kako je stečajni upravitelj dužan naknaditi štetu svim sudionicima ako je svojom krivnjom povrijedio koju od svojih dužnosti, pri čemu se naglasak stavlja na čl. 89. Stečajnog zakona koji između ostalog navodi kako je **dužnost stečajnog upravitelja da se kao dobar gospodar brine o završetku započetih, a neobavljenih poslova dužnika i poslova potrebnih da bi se spriječilo nastupanje štete nad sredstvima dužnika, da se brine o ostvarivanju tražbine dužnika, da unovči, odnosno naplati s pažnjom dobrog gospodara stvari i prava dužnika koja ulaze u stečajnu masu.**

D o k a z: zaključak o prodaji od 28. ožujka 2024. posl. br. St-630/2018-149

U nastavku, kupac HNC predlaže organiziranje sastanka u njihovim prostorijama (održana dva sastanka), a tema sastanka bila je kupoprodajna cijena. Na sastanak je bio pozvan i pun. razlučnog vjerovnika odvjetnik Vedran Podlipec, koji ima sjedište ureda u Splitu pa zbog udaljenosti nije pristupio na sastanke, ali je podržavao sastanke pa je molio da ga se o postignutoj kupoprodajnoj cijeni izvijesti putem telefona.

Obzirom na to da je u konačnici imovina stečajnog dužnika Kumulus d.o.o. unovčena na temelju neposredne pogodbe sklopljene s kupcem Harvey Norman Croatia d.o.o. za 9.414.500,00 eur, **izbjegnuta je šteta** koja bi prodajom imovine stečajnog dužnika na javnoj dražbi bila nanesena

svim vjerovnicima, a ujedno je **postignuta imovinska korist svih vjerovnika**, a kako to i sam drugostupanjski sud zaključuje u t. 39. i 40. obrazloženja pobijanog drugostupanjskog rješenja.

D o k a z: rješenje VTS-a posl.br. PŽ-4233/2024-3 od 23. prosinca 2024.

Također, nakon što je pokrenuta javna dražba sa početnom cijenom od otprilike 4,2 milijuna eura u **konačnici su svi vjerovnici društva KUMULUS d.o.o. pristali na ponudu kupca Harvey Norman Croatia d.o.o. u iznosu od 9.414.500,00 eur**, a prethodno je stečajnog vjerovnika punomoćnik razlučnog vjerovnika telefonski kontaktirao da aktivira kupca HNC, pa se postavlja opravdano pitanje zašto nagrada koja se ima isplatiti agenciji ne bi bila isplaćena iz stečajne mase, odnosno zašto ista ne bi predstavljala dio troškova unovčenja sukladno odredbama čl. 254. SZ-a. Kupac HNC iskoristio je nestručnost stečajne upraviteljice pa je zbog toga **u konačnici platio kupoprodajnu cijenu koja je za 907.000,00 devetstosedamtisuća manja od istaknute pismom namjere**.

D o k a z: podnesak stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca o pristanku na unovčenje neposrednom pogodbom od 7. lipnja 2024.
podnesak razlučnog vjerovnika Ines Ljubičić o pristanku na unovčenje neposrednom pogodbom od 1. svibnja 2024.

Kao što i sam drugostupanjski sud utvrđuje, točno je da je ugovor s agencijom potpisao stečajni vjerovnik Josip Šarko. Međutim, stečajni vjerovnik drugog isplatnog reda Darko Turopoljac također pristao je da se sklopi ugovor o kupoprodaji neposrednom pogodbom, a isto je učinio i odvjetnik Vedran Podlipec pun. razlučne vjerovnice Ines Ljubičić, što je i razumljivo obzirom na kupoprodajnu cijenu postignutu neposrednom pogodbom, dok je javna dražba i njezin ishod često neizvjestan, posebno uzimajući u obzir procijenjenu vrijednost po vještaku Zoranu Zebi. Također, pravni prednik razlučnog vjerovnika Slobodan Ljubičić također je dao svoje odobrenje na unovčenje imovine društva Kumulus d.o.o. na način da se sklopi neposredna pogodba s kupcem HNC.

D o k a z: rješenje o zaključenju neposredne pogodbe s kupcem HNC u stečajnom postupku St-630/18 od 11. srpnja 2024.
uvid u cjelokupni spis predmeta posl.br. St-630/18

Punomoćnik razlučne vjerovnice Ines Ljubičić, pravne sljednice prijašnjeg razlučnog vjerovnika Slobodana Ljubičića, čitavo vrijeme korespondirao je s agencijom, poznata mu je bila njihova aktivnost vezana za kupoprodaju. Isto tako, korespondirao je s kupcem HNC, pozivao se na sastanke vezano za realizaciju kupoprodaje, sudjelovao na sastancima posredstvom telefona jer je ured u Splitu iako se u memorandumu navodi Zagreb i konačno, prihvatio cijenu koju je kao posljednju ponudio kupac HNC jer bez pristanka razlučnog vjerovnika taj pravni posao se nije niti mogao realizirati.

D o k a z: korespondencija između odvjetnika razlučne vjerovnice Vedrana Podlipeca i direktora HNC od 15. ožujka 2024., 18. ožujka 2024.

Sukladno svemu navedenom, a uzimajući u obzir odredbe čl. 337. i 338. ZOO-a, stečajni vjerovnik Josip Šarko je kao ugovaratelj u svoje ime, **a u korist trećega odnosno svih ostalih stečajnih vjerovnika uključujući razlučnog vjerovnika, sklopio ugovor o posredovanju s Agencijom radi pronalaska kupca i posljedično unovčenja imovine stečajnog dužnika Kumulus d.o.o.**

Opći pravni učinak svih ugovora jest da stvaraju prava i obveze za ugovorne strane.

Dakle, ugovorom se može ustanoviti pravo u korist treće osobe. U navedenom slučaju radi se **iznimci od općeg pravila da ugovor stvara prava i dužnosti samo za ugovorne strane jer se pravni učinci ugovora u korist trećega neposredno protežu i na trećega, iako on nije ugovorna strana, te je upravo treća osoba korisnik iz tog ugovora s pravnim položajem koji mu daje pravo da neposredno od ugovaratelja zahtijeva ispunjenje onoga što je ugovoreno u njegovu korist. Dakle, riječ je o trostranom obveznopравnom odnosu.**

Nadalje, čl.338. st.1. propisano je kako ugovaratelj koristi za trećega, u konkretnom slučaju stečajni vjerovnik Josip Šarko, može opozvati ili izmijeniti isto sve dok treći u konkretnom slučaju ostali stečajni vjerovnici razlučni vjerovnik ne izjave da ne prihvaćaju ono što je ugovoreno u njihovu korist.

Obzirom na činjenicu, a kako je prethodno već opisano i potkrijepljeno dokazima, da su svi vjerovnici stečajnog postupka pristali na unovčenje stečajne mase, sklapanjem neposredne pogodbe s kupcem HNC postigla se očita imovinska korist svih vjerovnika. Navedeno potvrđuje i drugostupanjski sud u t. 39. i 40. obrazloženja drugostupanjskog rješenja.

Iako drugostupanjski sud ispravno utvrđuje da je angžmanom stečajnog vjerovnika J.Š. ovdje podnositelja prijedloga, postignuta korist svih vjerovnika stečajnog postupka, drugostupanjski sud pogrešno zaključuje da J.Š. nije koristio „pravilan pravni put“ obzirom na kogentne odredbe čl. 337. i 338. ZOO-a o ugovaranju u korist trećega.

Osim toga, sukladno kogentnim odredbama čl. 249. ZOO-a propisano je kako se volja za sklapanjem ugovora može izjaviti riječima, uobičajenim znakovima ili drugim ponašanjem iz kojega se sa sigurnošću može zaključiti o postojanju, sadržaju i identitetu davatelja izjave te se volja za sklapanjem ugovora može izjaviti i pomoću različitih komunikacijskih sredstava.

Isto je učinjeni i potkrijepljeno činjenicama i gore navedenim dokazima.

Nadalje, čl. 250. ZOO-a propisano je da kada je za sklapanje nekog ugovora potrebna privola treće strane, ta privola može biti dana prije sklapanja ugovora, kao suglasnost, ili poslije njegova sklapanja, kao odobrenje, ako zakonom nije propisano što drugo. **Privola o kojoj govori navedeni članak evidentno je postojala obzirom na to da su svi vjerovnici stečajnog postupka dali svoj pristanak na sklapanje neposredne pogodbe s kupcem HNC.**

Dakle, uzimajući u obzir relevantne odredbe čl. 337. i 338. ZOO-a kao i sve prethodno opisano utvrđenje suda da bi isključivo stečajni vjerovnik J.Š. bio dužan naknaditi troškove agencije u cijelosti je protivno citiranim odredbama ZOO-a kao i pravnim načelima na kojim počivaju

obvezni odnosi u RH ,a kojima je između ostalog propisano kako su **svi sudionici u obveznom odnosu ravnopravni, da se u zasnivanju i ostvarivanju prava iz obveznih odnosa moraju pridržavati načela savjesnosti i poštenja kao i da su svi sudionici obveznog odnosa dužni ispuniti svoju obvezu te da su odgovorni za njezino ispunjenje.**

Osim toga i sam SZ predviđa mogućnost prodaje imovine i na drugi način, dakle potencijalno neposrednom pogodbom ako postoji suglasnost razlučnih vjerovnika.

Podvodeći materijalno pravo pod činjenično stanje, razvidno je da bi svi vjerovnici stečajnog postupka, obzirom da su pristali na neposrednu pogodbu, morali snositi trošak agencije. Jedino zakonito rješenje ovog pitanja jest da troškovi terete sve vjerovnike i da se namire iz stečajne mase u okviru troškova unovčenja stečajne mase opterećene razlučnim pravom, a sve sukladno čl. 254. Stečajnog zakona.

Slijedom svega navedenog, razvidno je kako je drugostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo odnosno nije primijenio odredbu materijalnog prava koju je trebao primijeniti odnosno takvu odredbu nije pravilno primijenio.

Da je drugostupanjski sud izveo pogrešan zaključak istome ide u prilog i odredba čl. 340. ZOO-a kojom je propisano da ukoliko treći (u konkretnom slučaju ostali vjerovnici stečajnog postupka) odbiju korist koja je ugovorena za njih ili je ugovaratelj opozove, **korist pripada ugovaratelju ako što drugo nije ugovoreno ili ne proizlazi iz naravi posla.** Obzirom na to da su i ostali vjerovnici stečajnog postupka pristali na unovčenje neposrednom pogodbom i da se u konkretnom slučaju imaju primijeniti odredbe čl. 337. i 338. ZOO.a, J.Š. je iskoristio pravilan pravni put.

Nezakonito je pribjegavati selektivnom tumačenju zakonskih odredbi. Ukoliko je riječ o sklapanju ugovora u korist trećih sukladno čl. 337. ZOO-a te je imovina stečajnog dužnika naposljetku prodana putem neposredne pogodbe kupcu HNC, a svi su vjerovnici stečajnog postupka pristali na takav način unovčenja, ne postoji pravno uporište koje bi opravdalo odluku suda da troškovi agencije u posredovanju terete samo podnositelja prijedloga za dopuštenje revizije, stečajnog vjerovnika J.Š.

Uzgred se ističe kako drugostupanjski sud u obrazloženju rješenja nigdje ne obrazlaže zašto bi postavljeni zahtjev J.Š. bio odbijen odnosno isto ne potkrijepljuje pravnom normom slijedom čega je evidentno došlo do kršenja njegovog ustavnog prava na pošteno suđenje.

Ukoliko je drugostupanjski sud utvrdio kako je neposrednom pogodbom sklopljenom s kupcem HNC pomoću agencije u posredovanju koju je angažirao stečajni vjerovnik J.Š. uvećana stečajna masa i postignuta imovinska korist svih vjerovnika stečajnog postupka tada isti trošak mora biti namiren u okviru troškova unovčenja sukladno čl. 254.

Ukoliko je drugostupanjski sud zauzeo stajalište da troškovi agencije terete samo stečajnog vjerovnika Josipa Šarka jer nije iskoristio „pravilan pravni put“ tada korist koja je postignuta prodajom nekretnina društva Kumulus d.o.o. kupcu HNC treba pripasti samo stečajnom vjerovniku Josipu Šarku, ovdje podnositelju prijedloga za dopuštenje revizije. Obzirom da je

imovina stečajnog dužnika društva Kumulus d.o.o. trebala biti prodana na javnoj dražbi po početnoj cijeni od 4,2 mil eur, a koji iznos je više nego dvostruko manji od konačne cijene ostvarene prodajom kupcu HNC pomoću agencije u posredovanju, tada razlika ima pripasti samo Josipu Šarku.

Nezakonito je opteretiti troškovima agencije samo jednog stečajnog vjerovnika, podnositelja prijedloga Josipa Šarka, a imovinsku korist koja je evidentno ostvarena njegovim trudom i zalaganjem raspodijeliti svim vjerovnicima te isto predstavlja povredu načela jednake vrijednosti uzajamnih činidbi.

Kao što je već istaknuto, treća osoba - korisnik može izjaviti da prihvaća ono što je ugovoreno u njegovu korist. Jednako tako, on može i izjaviti da odbija korist koja je ugovorena za njega. Ako treća osoba odbije korist koja je ugovorena za njega ili ako stipulant izjavi opoziv, učinak je taj da ugovorena korist pripada stipulantu, osim ako što drugo nije ugovoreno ili proizlazi iz naravi posla čl. 340. ZOO.

Uzgred se ističe kako je čl. 6. ZOO-a zabranjeno ostvarivanje prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato.

S druge strane, 2006. provedeno je vještačenje od strane vještaka Simo Mraović kojim je utvrđena vrijednost zemljišta u iznosu od 13,8 mil eur, 12. svibnja 2009. godine je bila dostavljena ponuda kupca Rathgeber Plan d.o.o. u iznosu od 11,5 mil eur, 6. listopada 2023. kupac Harvey Norman Croatia d.o.o. dostavio je pismo namjere u iznosu od 10.321.500,00 eur, te je o svom trošku proveo vještačenje kojim je utvrđena vrijednost zemljišta u iznosu od 12,2 mil eur da bi u konačnici zemljište bilo prodano kupcu HNC za 9.414.500,00 eur.

D o k a z: nalaz i mišljenje o vrijednosti nekretnina iz 2006.
ponuda od 12. svibnja 2009. Rathgeber Plan d.o.o. po cijeni od 280 eur po m²
pismo namjere kupca HNC od 6. listopada 2023. na iznos od 10.321.500,00 eur
nalaz i mišljenje vještaka Mirko Hvale angažiranog od strane kupca HNC od 8.
listopada 2023.

Dakle, ako se usporede ove vrijednosti, procijenjena vrijednost nekretnina u vlasništvu stečajnog dužnika Kumulus d.o.o. od strane sudskog vještaka Z. Zebe na iznos od 5,6 mil eura odnosno namjera unovčenja nekretnina društva Kumulus d.o.o. na javnoj dražbi za 4,2 mil eur (3/4 procijenjene vrijednosti) i konačna kupoprodajna cijenu koju je isplatio kupac HNC i to 9.414.500,00 eur (koja predstavlja i više nego **dvostruko veći iznos konačnog unovčenja**) proizlazi da je **kupac HNC uz posredovanje agencije platio kupoprodajnu cijenu u iznosu većem za 5.214.500,00 eur** što **evidentno predstavlja korist svih vjerovnika stečajne mase** obzirom da o istom iznosu ne ovisi samo isplata tražbina nego i visina isplate po udjelima svih vjerovnika stečajne mase, a na što izravan utjecaj ima činjenica da li je u konačnici imovina stečajnog dužnika prodana za višu ili nižu cijenu.

Prema tome, **trošak agencije jest zajednički trošak stečajne mase, a na samostalni trošak kako to pogrešno utvrđuju prvostupanjski i drugostupanjski sud** već je usluga koju je agencija pružila, a to je dovođenje kupca HNC u pregovore o kupoprodaji u svrhu unovčenja

nekretnina iz stečajne mase dovelo do toga da ne samo stečajni vjerovnik ovdje podnositelj revizije nego i razlučni vjerovnik te ostale osobe koje se imaju namiriti iz stečajne mase su ostvarili imovinsku korist sklapanjem neposredne pogodbe s kupcem.

Nadalje, prema pravnom shvaćanju prihvaćenom na sjednici Odjela za trgovačke i ostale sporove VTS RH održanom 19. lipnja 2008., razlučni vjerovnici dužni su participirati u troškovima stečajnog postupka što je u ovopredmetnom postupku u cijelosti zanemareno obzirom da su svi troškovi agencije prevaljeni na stečajnog vjerovnika J.Š., ovdje podnositelja prijedloga.

Čl.254.st.3. Stečajnog zakona propisano je na koji se način utvrđuju troškovi unovčenja predmeta razlučnog prava. Za napomenuti je kako je sudskom praksom zauzeto stajlište kako u troškove unovčenja stvarina kojima postoji razlučno pravo **potpadaju troškovi koji su u vezi s prodajom i drugi troškovi koji izravno terete prodanu stvar, ali i ostali troškovi koji nisu u izravnoj vezi s unovčenjem stvari na kojima postoji razlučno pravo, ali su kao opći troškovi nastali radi cjelokupne stečajne mase.** No, troškovi koji su u vezi s prodajom i drugi troškovi koji izravno terete prodanu stvar, namiruju se u cijelosti iz cijene postignute prodajom stvari, dok se ostali troškovi koji nisu u izravnoj vezi s unovčenjem stvari - opći troškovi namiruju iz cijene postignute prodajom stvari razmjerno vrijednosti stvari na kojoj postoji razlučno pravo u odnosu na ostalu stečajnu masu i namiruju se u okviru troškova unovčenja stvari.

Slijedom navedenog, **u troškove unovčenja valja ubrojiti i trošak agencije u posredovanju nekretnina obzirom da isti trošak je nastao u vezi s prodajom imovine stečajnog dužnika društva Kumulus d.o.o.**

Stečajni zakon koji je u predmetu primijenjen je nažalost nedorečen, pa je stoga podnositelj revizije s pravom držao da će Visoki trgovački sud odlučiti da će svi vjerovnici stečajne mase društva podmiriti trošak Agencije, bilo na jednake dijelove ili razmjerno njihovim udjelima.

IV Prijedlog za dopuštenje revizije temeljem odredbe čl. 385.a st.1. ZPP-a

Pravna pitanja zbog kojih podnositelj revizije podnosi prijedlog za dopuštenje revizije glase:

1. **„Mogu li se troškovi Agencije za posredovanje u prodaji nekretnina definirati kao opći troškovi nastali radi cjelokupne stečajne mase slijedom čega se imaju namiriti iz cijene postignute prodajom stvari razmjerno vrijednosti stvari na kojoj postoji razlučno pravo u odnosu na ostalu stečajnu masu i kao takvi imaju se namiriti u okviru troškova unovčenja stvari u smislu čl. 254. Stečajnog zakona ?“**
2. **„Smatra li se trošak Agencije za posredovanje u prodaji nekretnina troškom unovčenja u smislu čl. 254. Stečajnog zakona ako u troškove unovčenja potpadaju svi troškovi koji su u izravnoj vezi s prodajom, ali i svi drugi troškovi koji izravno ili u odgovarajućem omjeru terete prodanu stvar?“**
3. **„Predstavljaju li troškovi Agencije za posredovanje u prodaji nekretnina u vlasništvu stečajnog dužnika opravdane troškove unovčenja obzirom na to da je**

posredovanjem Agencije došlo do povećanja stečajne mase na korist svih vjerovnika stečajne mase?“

- 4. „Je li zakonita i poštena praksa opteriti troškovima Agencije za posredovanje u prodaji nekretnina u vlasništvu stečajnog dužnika samo jednog vjerovnika ako je posredovanjem Agencije došlo do povećanja stečajne mase i ostvarenje imovinske koristi svih vjerovnika stečajne mase u smislu čl. 337. i 338. Zakona o obveznim odnosima?“**
- 5. „Ukoliko troškovi agencije potpadaju u troškove unovčenja u smislu čl. 254. Stečajnog zakona jer su isti troškovi u izravnoj vezi s prodajom, treba li troškove agencije podmiriti stečajni dužnik ili su razlučni vjerovnik i stečajni vjerovnici dužni platiti troškove Agencije u skladu s njihovim udjelima obzirom na to da isti predstavljaju dobit koju ostvaruju unovčenjem stečajne mase stečajnog dužnika ?“**
- 6. „Da li je ispravna i na zakonu utemeljena praksa opteretiti isključivo Ugovaratelja, jednog od stečajnih vjerovnika, troškovima nastalim u svezi posredovanja agencije u prodaji nekretnina ukoliko je posredovanjem agencije ostvarena imovinska korist svih vjerovnika stečajnog postupka u smislu odredbi čl. 337. i 338. Zakona o obveznim odnosima?“**

Na temelju gore opisanog utvrđenog činjeničnog stanja, drugostupanjski sud zaključio je da je žalitelj ovdje podnositelj prijedloga, angažirao agenciju za posredovanje u prometu nekretnina samostalno i bez suglasnosti tijela stečajnog postupka, iako je točno da je uz posredovanje agencije za nekretnine, pronašao kupca nekretnina stečajnog dužnika u ovom stečajnom postupku koji je platio kupoprodajnu cijenu za nekretnine stečajnog dužnika povoljniju od procijenjih od strane sudskog vještaka Zorana Zebe te da se iz stanja spisa može zaključiti da je žalitelj svojim radnjama doprinio povećanju stečajne mase, ali da pritom nije iskoristio pravilan pravni put čime je odbio žalbu stečajnog vjerovnika Josipa Šarka i potvrdio rješenje Trgovačkog suda u Splitu posl.br. St-630/2018-242 od 14. listopada 2024. u t. IV. izreke kojom su zahtjevi vjerovnika Josipa Šarka od 1. srpnja 2024., 13. kolovoza 2024. i 11. listopada 2024. za naknadom troškova koje je imao u vezi posredovanja agencije za pronalaskom kupca nekretnina stečajnog dužnika u ovom stečajnom postupku, kao troškova unovčenja nekretnina stečajnog dužnika iz čl. 254. Stečajnog zakona odbijeni.

Međutim, drugostupanjski sud pogrešno primjenjuje odredbe materijalnog prava i to čl. 337. i 338. ZOO-a te čl. 254. SZ-a te ujedno svojom odlukom odstupa od ustaljene prakse VSRH i VTS-a.

- presuda VTS RH, PŽ-1803/2020 od 1. lipnja 2020.

“Prema odredbi čl. 150. st. 1. ZOO/91, ugovaratelj koristi za trećeg može je opozvati ili izmijeniti sve dok treći ne izjavi da prihvaća ono što je ugovoreno u njegovu korist. Ako treći odbije korist koja je ugovorena za njega ili je ugovaratelj opozove, korist pripada ugovaratelju ako što drugo nije ugovoreno ili ne proizlazi iz prirode posla (čl. 152. ZOO/91). “

- presuda i rješenje VSRH, Revr-368/2014 od 4. travnja 2017.

“...Pravni učinci ugovora u korist trećega neposredno se odnose i na trećega, iako on nije ugovorna strana. Ugovorom između dviju strana (promitenta i stipulanta) nastaje trostrani obveznopравни odnos jer se učinci tog ugovora proširuju i na treću osobu koja je korisnik iz tog ugovora, i to s takvim pravnim učinkom da treća osoba ispunjenje činidbe (onoga što je ugovoreno u njenu korist) može zahtijevati samostalno i izravno od promitenta (iako nije sudjelovala pri sklapanju ugovora).”

Dakle, ugovorom u korist trećih sukladno čl. 337. ZOO-a nastaje trostrani obvezni pravni odnos koji predstavlja iznimku od općeg pravila da ugovor stvara prava i dužnosti samo za ugovorne strane jer se pravni učinci ugovora u korist trećega neposredno protežu i na trećega, iako on nije ugovorna strana, te je upravo treća osoba korisnik iz tog ugovora s pravnim položajem koji mu daje pravo da neposredno od ugovaratelja zahtijeva ispunjenje onoga što je ugovoreno u njegovu korist.

- presuda i rješenje VSRH, Revr 368/2014-2 od 4. travnja 2017.

Odredbom članka 149. stavak 1. ZOO-a propisano je da kad netko ugovori u svoje ime potraživanje u korist trećeg, treći stječe vlastito i neposredno pravo prema dužniku ako nije što drugo ugovoreno ili ne proizlazi iz okolnosti posla. Stavak 2. istog članka određuje da ugovaratelj ima pravo zahtijevati da dužnik izvrši prema trećem ono što je ugovoreno u korist te treće osobe. Odredba citiranog članka je iznimka od općeg pravila da ugovori imaju učinak samo među ugovornim stranama. Pravni učinci ugovora u korist trećega neposredno se odnose i na trećega, iako on nije ugovorna strana. Ugovorom između dviju strana (promitenta i stipulanta) nastaje trostrani obveznopравни odnos jer se učinci tog ugovora proširuju i na treću osobu koja je korisnik iz tog ugovora, i to s takvim pravnim učinkom da treća osoba ispunjenje činidbe (onoga što je ugovoreno u njenu korist) može zahtijevati samostalno i izravno od promitenta (iako nije sudjelovala pri sklapanju ugovora). Prema tome, u konkretnom slučaju radi se o ugovoru u korist trećega, kojim se tuženik (promitent) obvezao da će po isteku trajanja managerskog ugovora tužitelja kao člana uprave A. I. d.d. istoga preuzeti u radni odnos na radnom mjestu voditelja STP. Tužitelj je stoga aktivno legitimiran za podnošenje tužbe kojom traži ispunjenje činidbe tj. ispunjenje onoga što je ugovoreno u njegovu korist.

- rješenje VTS RH, Pž 2495/2019-2 od 8. svibnja 2019.

„...Međutim, ipak je potrebno istaknuti kako pravilno prvostupajski sud navodi da bi i razlučni vjerovnik trebao participirati i namirenju ukupnih troškova stečajnog postupka, jer je stečajni postupak generalna ovrha u kojoj sudjeluju svi dužnikovi vjerovnici istovremeno...pravilno je prvostupajski sud zaključio da svi vjerovnici trebaju razmjerno sudjelovati u namirenju svih troškova stečajnoga postupka...Nije sporno da se troškovi unovčenja koji su u izravnoj vezi s predmetom razlučnog prava namiruju iz utrška ostvarenog prodajom nekretnine...”

- rješenje VTS RH, Pž 8007/2014-6 od 7. siječnja 2015.

“Osim toga, troškovi koji nisu u izravnoj vezi s unovčenjem stvari na kojoj postoji razlučno pravo, ali su kao opći troškovi nastali radi cjelokupne stečajne mase, namiruju se iz cijene postignute prodajom stvari razmjerno vrijednosti stvari na kojoj postoji razlučno pravo u odnosu na ostalu stečajnu masu i namiruju se u okviru troškova unovčenja stvari iz čl. 164.SZ-a. (Takvo pravno shvaćanje zauzeto je na sjednici sudskog odjela Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Su-35/08 od 19. lipnja 2008.). Stoga je za pravilan obračun troškova unovčenja s osnove nagrade stečajnom upravitelju potrebno obračunati razmjerno vrijednosti stvari na kojoj postoji razlučno pravo u odnosu na ostalu stečajnu masu, a što je, također, u konkretnom slučaju izostalo.”

- rješenje VTS RH, Pž-554/15 od 18. ožujka 2015.

„Prvostupajski sud je pravilno u razlozima pobijanog rješenja naveo da se kao troškovi unovčenja nekretnine koja se prodaje u stečajnom postupku, uz troškove koji su u izravnoj vezi s unovčenjem, kao što je procjena vrijednosti nekretnine, oglašavanje prodaje nekretnine, utvrđuju i ostali opći troškovi nastali radi unovčenja cjelokupne stečajne mase, s time da se ti troškovi iz cijene postignute prodajom konkretne nekretnine utvrđuju i namiruju razmjerno vrijednosti stvari na kojoj postoji razlučno pravo u odnosu na ostalu stečajnu masu.”

- rješenje VTS RH, Pž 3143/2020-2 od 22. srpnja 2020.

“Kod troškova unovčenja u stvarnoj visini, osim troškova koji su u vezi s prodajom i drugih troškova koji izravno terete prodanu stvar (i koji se namiruju u cijelosti), vodi se računa o troškovima koji nisu u izravnoj vezi s unovčenjem predmeta na kojem postoji razlučno pravo, ako su kao opći troškovi nastali radi cjelokupne stečajne mase i koji se namiruju razmjerno vrijednosti predmeta na kojem postoji razlučno pravo u odnosu na ostalu stečajnu masu”

- rješenje VTS RH, Pž 2555/2015-3 od 20. svibnja 2015.

„Prvostupajski sud je pravilno u razlozima pobijanog rješenja naveo da se kao troškovi unovčenja nekretnine koja se prodaje u stečajnom postupku, uz troškove koji su u izravnoj vezi s unovčenjem, kao što je procjena vrijednosti nekretnine, oglašavanje prodaje nekretnine, utvrđuju i ostali opći troškovi nastali radi unovčenja cjelokupne stečajne mase, s time da se ti troškovi iz cijene postignute prodajom konkretne nekretnine utvrđuju i namiruju razmjerno vrijednosti stvari na kojoj postoji razlučno pravo u odnosu na ostalu stečajnu masu. Smisao takvog tumačenja odredbe čl. 170. st. 2. SZ-a jest u razmjernom snošenju ukupnih troškova stečajnog postupka svih vjerovnika koji se namiruju u okviru stečajnog postupka pa i razlučnih vjerovnika kada se stvar na kojoj imaju razlučno pravo prodaje u okviru stečajnog postupka, što nesumnjivo dovodi do troškova stečajnog postupka, ne samo onih koji se odnose na izravnu prodaju stvari na kojoj postoji razlučno pravo, već i ostalih troškova stečajnog postupka, kako je to pravilno ocijenio i prvostupajski sud.“

- rješenje VTS RH, Pž 1226/2023-2 od 5. travnja 2023.

“jer troškovi unovčenja stvari na kojima postoji razlučno pravo su troškovi koji su u vezi s prodajom i drugi troškovi koji izravno terete prodanu stvar, ali i ostali troškovi koji nisu u izravnoj vezi s unovčenjem stvari na kojima postoji razlučno pravo, ali su kao opći troškovi nastali radi cjelokupne stečajne mase. No, troškovi koji su u vezi s prodajom i drugi troškovi koji izravno terete prodanu stvar, namiruju se u cijelosti iz cijene postignute prodajom stvari, dok se ostali troškovi koji nisu u izravnoj vezi s unovčenjem stvari - opći troškovi namiruju iz cijene postignute prodajom stvari razmjerno vrijednosti stvari na kojoj postoji razlučno pravo u odnosu na ostalu stečajnu masu i namiruju se u okviru troškova unovčenja stvari. Dakle, iz kupovnine se namiruju dvije vrste troškova: 1) troškovi u izravnoj vezi s prodajom kao i troškovi koji izravno terete prodanu nekretninu, koji se namiruju u cijelosti, te 2) ostali troškovi nastali radi cjelokupne stečajne mase koji se namiruju razmjerno vrijednosti nekretnine u odnosu na ostalu stečajnu masu. Zato u troškove unovčenja predmeta na kojem postoji razlučno pravo, ulaze i svi opći troškovi koji su nastali radi redovnog provođenja stečajnog postupka, a koji su zajednički za cjelokupni postupak bez kojih se taj postupak ne bi mogao provoditi... te se stoga i namiruju razmjerno iz kupovnine ostvarene prodajom predmeta razlučnog prava.”

Sve navedeno potkrijepljuje stajalište da ne samo što bi se troškovi agencije trebali podvesti pod troškove unovčenja u smislu čl. 254. SZ-a nego da bi navedeni trošak trebali razmjerno podmiriti svi stečajni vjerovnici, uključujući razlučnog vjerovnika.

- rješenje VTS RH, Pž 4995/2016-4 od 11. listopada 2016.

“U odnosu na troškove zastupanja stečajnog dužnika u ostalim postupcima koje je punomoćnik popisao troškovnikom od 11. veljače 2016., sud je prihvatio stajalište punomoćnika da je riječ o troškovima koji terete ostale obveze stečajne mase (čl. 87.SZ-a), ali zaključuje da oni nisu nastali niti su u vezi s utvrđenjem i unovčenjem stečajne mase u ovršnom postupku, odnosno unovčenjem stečajne mase sklapanjem ugovora o kupoprodaji. Međutim, riječ je o općim troškovima koji su nastali radi cjelokupne stečajne mase i namiruju se iz cijene postignute prodajom stvari, razmjerno vrijednosti stvari u odnosu na ostalu masu. Kako stečajni dužnik ne raspolaže drugom imovinom, sud je nepriznavanjem tih troškova ukinuo pravo osoba koje su povećale stečajnu masu i spriječile njeno obezvređenje. Sud je od tih troškova priznao samo trošak računovodstvenih usluga i čuvanja jedrilica, mada je te opće troškove trebalo namiriti razmjerno vrijednosti stvari u odnosu na masu; druge mase nema pa se ti troškovi moraju namiriti u cijelosti.”

V Prijedlog za dopuštenje revizije temeljem odredbe čl. 385.a st.2. ZPP-a

Podnositelj podnosi ovaj prijedlog za dopuštenje revizije protiv drugostupajnske presude i temeljem odredbe čl. 365.a. st.2. ZPP-a budući su mu u prvostupajnskom i drugostupajnskom postupku zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava povrijeđena temeljna ljudske prava zajamčena Ustavom RH i to:

- pravo na pravično suđenje (čl.29. Ustava RH)
- jamstvo jednakosti pred zakonom (čl. 14.st.2. Ustava)
- pravo na djelotvorni pravni lijek (članak 18. Ustava RH)

Odredbom čl.29. Ustava RH propisano je da svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično i u razumnom roku odluči o njegovim pravima i obvezama ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela dok je odredbom čl. 18. Ustava propisano jamstvo na žalbu.

Ustavno jamstvo jednakosti pred zakonom, propisano odredbom članka 14.st.2. Ustava može biti povrijeđeno ako sud propusti primijeniti mjerodavno materijalno pravo ili pogrešno primijeni mjerodavno materijalno pravo, tako da se donesena odluka može ocijeniti samovoljnom.

Bitan dio ustavnog jamstva prava na pravično suđenje, propisanog čl.29.st.1. Ustava čini poštivanje zakonom i Ustavom propisanih i zajamčenih postupovnih prava stranaka u postupcima pred sudovima, drugim državnim tijelima i tijelima koja imaju javne ovlasti, među ostalim i **poštivanje prava stranke da joj budu valjano predloženi razlozi na kojima se donesena odluka temelji. Stoga ustavno jamstvo prava na pravično suđenje uključuje i dužnost nadležnog tijela da svoju odluku valjano obrazloži.**

U konkretnom slučaju drugostupanjski sud je odlučujući povodom žalbe rješenjem Pž-4233/24 pogrešno primijenio odredbe čl. 337. i 338. ZOO-a te odredbe čl. 254. SZ-a na način da je u cijelosti zanemario primjenu instituta ugovaranja u korist trećih i razmjerno snošenje troškova agencije od strane svih stečajnih vjerovnika uključujući i razlučnog vjerovnika kao dijela troškova unovčenja u smislu čl. 254. SZ-a, a svoje stajalište zašto bi zahtjeve stečajnog vjerovnika J.Š. odbio nije temeljio niti na jednoj pozitivnoj pravnoj normi.

Osim što je drugostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo donesenom odlukom odstupa od prakse VSRH i VTS RH zauzetim gore citiranim presudama i rješenjima:

Zbog izostanka razloga u rješenju i nedostatnog obrazloženja rješenja, kao i činjenice što je drugostupanjski sud odstupio od prakse Vrhovnog suda RH i ustanovljene prakse drugostupanjskog suda, drugostupanjska presuda ukazuje se samovoljnom zbog čega je sud drugog stupnja počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka koja je dovela do povrede gore opisanih ustavnih prava.

Ovakvim postupanjem drugostupanjskog suda počinjena je **bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354 st.2 toč.11 ZPP-a** jer presuda nema razloga o odlučnim činjenicama, o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava ili zapisnika.

Nadalje, drugostupanjski sud **povrijedio je i odredbu čl. 338 st.4 ZPP-a** kojom je propisano: „*U obrazloženju sud će sumarno izložiti zahtjeve stranaka, činjenice koje su iznijele i dokaze koje su predložile. Sud će posebno navesti i obrazložiti koje je od tih činjenica utvrđivao, zašto i kako ih je utvrdio, a ako ih je utvrdio dokazivanjem, koje je dokaze izvodio i zašto te kako ih je ocijenio, koje je odredbe materijalnog prava primijenio odlučujući o zahtjevima stranaka, a*

izjasnit će se, ako je to potrebno, i o stavovima stranaka o pravnoj osnovi spora te o njihovim prijedlozima i prigovorima o kojima nije dao svoje razloge u odlukama koje je već donio tijekom postupka.“

Obrazloženje odluke drugostupanjskog suda je arbitrarno i ne počiva na argumentu „zdravog razuma“.

Ustavno pravo na pravično suđenje, zajamčeno člankom 29. stavkom 1. Ustava Republike Hrvatske primarno jamči zaštitu od arbitarnosti u odlučivanju sudova i drugih državnih tijela. U tom su smislu obrazloženja sudskih odluka iznimno važna jer je nedostatak ozbiljnih, relevantnih i dostatnih razloga za ocjene kakve su odlukom dane prvi i najvažniji znak koji upućuje na arbitrarno sudske odlučivanje.

S navedenim u vezi ukazuje se na stajalište Ustavnog suda koji je o mjerilu relevantnosti kod obrazlaganja sudskih odluka zauzeo stajalište u točki 69. odluke broj: **U-III-3360/2014 od 6. lipnja 2016.** ("Narodne novine" broj 64/16.): "S druge strane u praksi ESLJP-a razlozi navedeni u pisanom obrazloženju odluke u pravilu će se smatrati relevantnima ako jasno upućuju na to da sudovi u konkretnom slučaju nisu vršili svoje procjene na nerazuman način, da nisu učinili neku drugu očitu pogrešku u prosudbi, pogrešno procijenili postojanje nekog važnog čimbenika ili pak propustili razmotriti sve relevantne čimbenike odnosno propustili uzeti u obzir sve činjenične i pravne elemente koji su objektivno mjerodavni za donošenje odluke, da nisu odbili provesti dokaze koji bi mogli dovesti do drugačije odluke i pri tome nisu zanemarili dokaze koje je sudu prezentirao okrivljenik, i sl. Ukratko, razlozi navedeni u pisanom obrazloženju odluke moraju obuhvatiti sve važne aspekte razmatranog slučaja koji su mogli utjecati na konačnu odluku suda (mjerilo relevantnosti).

Zaključno, stajalište je Ustavnog suda da sve dok u sudskoj odluci koja se osporava ustavnom tužbom nisu navedeni dostatni i relevantni razlozi kojima se sud vodio u donošenju svoje odluke, a koji mogu dovesti do uvjerenja da je taj sud stvarno ispitao slučaj i odgovorio na sve bitne navode stranaka, ne može se smatrati da ta odluka zadovoljava opće zahtjeve koji proizlaze iz Ustavom zajamčenog prava na pravično suđenje.“

Povreda prava na pravično suđenje očituje se u arbitarnosti postupanja sudova u postupku koji je prethodio na način da su izostali valjani razlozi za donesene presude i da se odstupilo od prakse Vrhovnog suda RH.

Zadaća je u prvom redu nadležnih sudova odnosno drugih tijela državne i javne vlasti da utvrđuju činjenice konkretnog predmeta te tumače i primjenjuju pravo, a u konkretnom slučaju takvo tumačenje i primjena prava od strane sudova doveli su do povrede ustavnih prava podnositelja revizije.

Drugostupanjski sud je u povodu žalbe, propustio razmotriti i na razuman način procijeniti sve ili gotovo sve relevantne činjenične i pravne elemente koji su objektivno mjerodavni za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari, a osobito da su zanemareni navodi i koje je kontinuirano

isticao podnositelj revizije.

Riječ je, prema tome, o slučaju u kojem je sud počinio očitu i grubu pogrešku u prosudbi i primjeni materijalnog prava.

Drugostupanjski je sud dužan obrazložiti svoju odluku na način sukladan svim jamstvima iz članka 29.st.1.Ustava (odnosno iz članka 6.st.1. Konvencije). To, među ostalim, znači da izreka i razlozi presude trebaju korespondirati sa sadržajem spisa predmeta.

U konkretnom bi slučaju, naprotiv, bitni činjenični supstrat koji proizlazi iz ukupnosti procesne građe u spisu predmeta, kao i mjerodavno pravo, upućivali na posve drugačiju izreku i razloge prvostupanjskog i drugostupanjskog rješenja.

Slijedom navedenog obrazloženja osporenih rješenja ne udovoljavaju mjerilu relevantnosti.

Uz sve navedeno ističe se da i,nakon što je na sve propuste pa i na očite nezakovitosti, podnositelj ukazao svojom žalbom, drugostupanjski je sud donio osporeno rješenje kojim je utvrdio da je žalba stečajnog vjerovnika J.Š. dopuštena, djelomično osnovana dok je t.II. izreke rješenja odbio žalbu J.Š.i potvrdio rješenje Trgovačkog suda u Splitu posl.br. St-630/2018-242 od 14. listopada 2024. u točki IV. izreke (dok se u obrazloženju rješenja navodi da je ispravno točka III.)

Time je sadržaj rješenja sveo na rekapitulaciju utvrđenja i zaključak prvostupanjskog suda, bez ijednog odgovora na prigovore istaknute u žalbi, tako da se može govoriti o povredi još jednog od aspekata ustavnog jamstva pravičnog suđenja, a to je pravo na djelotvoran pravni lijek (čl. 29.st.1.u vezi s čl.18.st.1.Ustava)

VI Uzimajući u obzir odredbe čl. 385.a st.1. i 2. ZPP-a i iznesene navode žalitelja te činjenicu da je u konkretnom slučaju došlo do odstupanja od zauzetog stajališta VSRH i ustanovljene prakse VTS-a kao i činjenicu da je odluka drugog stupnja neobrazložena te puna nedostataka zbog kojih se ne može niti ispitati žalitelj smatra kako je ovim prijedlogom učinio vjerojatnim da je pobijana odluka drugostupanjskog i prvostupanjskog suda arbitrarna te da žalitelju u sudskom postupku nije bila pružena djelotvorna pravna zaštita.

U nadi da će Vrhovni sud, kao najviši sud RH, donijeti rješenje kojim će dopustiti reviziju jer za to pored nespornog činjeničnog stanja kao i sudske prakse, uzimajući u obzir gore navedenu odredbu čl. 337. i 338. Zakona o obveznim odnosima, postoje jasni pravni razlozi da će potom za meritum odlučiti kako slijedi:

„Preinačava se točka II. rješenja Visokog trgovačkog suda broj PŽ-4233/2024-3 od 23. prosinca 2024. i određuje se da troškove Agencije u iznosu od 250.000,00 eura terete stečajnog dužnika ili podredno da su razlučna vjerovnica i stečajni vjerovnici dužni platiti troškove Agencije u skladu s njihovim udjelima u iznosima kako slijedi:

-razlučni vjerovnik Ines Ljubičić u iznosu od 93.750,00 eur (37,5 % udjela)

-stečajni vjerovnik Ivan Bitanga u iznosu od 31.250,00 eur (12,5 % udjela)

-stečajni vjerovnik Josip Šarko u iznosu od 125.000,00 eur (50% udjela)“

Slijedom naprijed navedenog, žalitelj podnosi ovaj prijedlog za dopuštenje revizije i predlaže da se isti zajedno sa spisom predmeta dostavi Vrhovnom sud RH na odlučivanje te da isti rješenjem dopusti reviziju protiv presude Visokog trgovačkog suda RH posl.broj PŽ-4233/2024-3 od dana 23. prosinca 2024.

Stečajni vjerovnik zahtjeva naknadu troškova:

1. sastav prijedloga za dopuštenje revizije
 Tbr. 7. 1. Odvjetničke tarife
 1.368,00 EUR + PDV, ukupno: 1.710,00 EUR

Stečajni vjerovnik
Josip Šarko